

den og sagde til mig selv, som jeg før har sagt i lignende Situationer: En af os to maa være gal, enten han eller jeg. Men efter at jeg har talt lidt med mig selv, er jeg altid kommet til det Resultat, at det altid er ham, den anden, der har været gal. Jeg synes, man skylder sig selv det Hensyn.

Senere har jeg haft Lejlighed til at høre en Lægmands Betragtninger — disse to var jo store og lærde Folk. Jeg havde en Gang Lejlighed til at høre en ganske almindelig Arbejders Betragtninger over Forbudsspørgsmaalet. Jeg var ude til et Møde og klarlagde vort udmærkede, fornuftige Standpunkt og troede, at jeg havde faaet Tilslutning fra hele Selskabet. Men det fik jeg desværre ikke. Da jeg var færdig, var der en Haandværkssvend, der rejste sig og kaldte min Indledning for en køn Kop The. Saa sagde han videre, at hvis det skulde gaa saaledes, som den ærede Indleder vilde have det, kunde man altsaa for Fremtiden ikke faa sig en lille en til Maden eller et Glas sammen med gode Venner og Bekendte. Og hvad vil det betyde? fortsatte han. Det vil betyde, at alt, hvad der hedder Livsglæde, gaar Pokker i Vold; man vil blive sur i Maven og ond i Sulet og gaa og se sig gal paa hinanden. Thi, fortsatte han, jeg har nu i mange Aar taget mig saadan en lille en til Maden og ogsaa et Glas sammen med gode Venner og Bekendte, det har været Kilden til megen Livsglæde, og den vil den ærede Indleder altsaa have ødelagt. Men, fortsatte han, Indlederen vil for øvrigt ogsaa ødelægge store Kulturværdier; jeg vil blot spørge, hvor al vor Digtning og Poesi bliver af den Dag, da der ingen Spiritus er. Jeg skal nemlig gøre den ærede Indleder opmærksom paa, sagde han, at de største af vore Forfattere og Digtere altid har forfattet og skrevet deres Ting, naar de har haft saadan en lille Kæfert, og havde de ikke kunnet faa den, saa havde vi heller ikke faaet disse Værker. Han nævnedes et Par Navne, som jeg imidlertid ikke skal røbe. Og saa er der for øvrigt ogsaa andre Ting, som det vilde gaa galt med, sagde han, for se, ovre i Norge, der kan man ikke faa mindre end en Liter, og hvad er det, der sker i Norge, hvor de har lukket om Søndagen? Der gaar de ind og køber en Liter, den tager de med hjem, og saa om Søndagen gaar de op i Fjældene, og der ligger de og tuder i denne Liter, saa de hverken kan høre eller se. Hvis vi altsaa her faar saadant noget som Forbud indført, ødelægges vi Livsglæden, Digtningen og Poesien bliver kvalt, og Mand

og Kone tuder hele Søndagen i den Liter, som de har købt om Lørdagen; og følgelig ender det hele med den rene Blendighed. Og saa sluttede han: værgso! og satte sig ned.

Nu var jeg i det heldige Tilfælde at vide, at den ene af de omtalte Forfattere aldrig nød andet end kold The, naar han arbejdede paa sine Værker, og jeg talte ogsaa lidt om den anden. Ja men, sagde saa Haandværkssvenden, naar man saa et Billede af denne anden hængende paa en Væg, saa kunde man nok se paa det Hovede, at han var ikke rigtig ædru mange Timer om Dagen. Dertil sagde jeg, at det behøvede ikke at betyde noget; man kunde nok være lidt solbrændt, uden at man derfor behøvede at være fuld hele Dagen. Jeg holdt i alt Fald paa, at den første var god nok, for han holdt sig til den kolde Te, og saa troede jeg, at jeg dermed havde drevet en Pæl gennem det Spøgelse. Men Haandværkssvenden vilde ikke give sig, han sagde: Det kan ikke nytte, De kommer og fortæller, at han drak kold The — maa jeg i Parentes bemærke, at kold The efter min Mening er noget Sprojt, saa det rører jeg ikke —, men lad nu være, at han drak kold The, een Ting holder jeg nu fast ved, at Ideerne har han faaet i en Kæfert; om han saa har lavet dem færdig i koldt Thevand, spiller naturligvis ingen Rolle. Enhver vil forstaa, at jeg var nødt til at opgive denne Mand. Saaledes støder man paa adskillige ganske uforbederlige, som man maa opgive alt Haab om at faa til at indse det fornuftige i, at vi saa hurtig som muligt bliver af med Spiritusen.

Efter det, jeg her har fortalt, vil ærede Medlemmer vel nok kunne forstaa, at vi forbudsvenlige Afholdsmænd ønsker saa snart som muligt at naa den Dag, da vi kan komme til at stemme, saa at vi kan blive af med Spiritusen og dermed blive fri for alle de Lidelser, som vi forbudsvenlige Afholdsmænd er udsatte for. Intet skulde glæde mig mere, end om man i stadig stigende Grad kunde komme til at hælde til vor Anskuelse, og jeg haaber, at vi indenfor en overskuelig Fremtid skal faa den Fornøjelse en Dag at se Spiritusen fuldstændig fjernet fra Samfundet. Jeg er sikker paa, at alt da vil gaa betydelig bedre.

Indenrigsministeren (Rode): Alle de Taler, som her er holdte dels af Partiernes Ordførere, dels af de Medlemmer, som derefter har haft Ordet, er Vidnesbyrd om, at der paa Rigsdagen er fuldkommen Enighed om, at Ædruelighedsspørgsmaalet